

Да си изходишъ сичка земя,
Да си идешъ дуръ на земя Харабія,
Да си терашъ любя спроти тебе,
Чи ся бояхъ нящо зло да не патишъ: 155
Оти си е земя Харабія на край земя
На край земя близу до църно-то моря,
Далеко седи фейска краля,
Та си сѣди на църноморски Юди:
Тий Юди сѣ мошне пѣснопойки, 160
Лю кой юнакъ видетъ,
Сосъ пѣсни гу при фейска краля откаруватъ,
На негу изметъ да си чини,
Отъ дека вейке не ся враща.
Ся си ти прошка давамъ, 165
Лю де искашъ да си идешъ:
Язъ ся уздамъ ти со свирка да надвѣешъ,
Още и сосъ пѣсна да надвалишъ тие пѣснопойски Юди,
И такъ да си дойдешъ на наша стара града,
Тоя майка сосъ радостъ да та дочека, 170
Да си види и снаха на домъ си.
Орфенъ свирелжія си остави пѣсна желостива,
Та засвири пѣсна хоровита,
Хоро Юди да играятъ,
Сърце да му се зарадува, 175
Чи му майка прошка даде,
Да изходи сичка земя,
Люба спроти него да си найде.
Какъ сѣ чули Юди свирка хоровита,
Сички ся собраха хоро да играятъ, 180
И Орфена млада свирелжія да испратетъ.
Колко Юди хоро си играятъ
Още только планини ся люлятъ!